

Ecoul zărilor curbe

Daniel Vișan-Dimitriu

Ne pier în ecouri de strigăte mute
Priviri ce luceau și sunt astăzi pierdute
În zori ce-au adus între noi întuneric
Și goluri în visul odată feeric.

Și nu e niciunul în stare să spună
Că dragostea noastră de azi e nebună
Și zguduie noaptea, și urlă în zi,
Că încă trăiește în suflete vii

Și vrea să distrugem cortina ce-apasă
Pe-o scenă de gheață c-o mare crevasă
Ce crește, și crește, în hăuri trăgând
Actori ce se-ncurcă în replici de gând.

Nu știe, sărmana, în zbaterea sa,
Că totu-i decis și e moartă deja,
C-a fost alungată în linii de zări
Curbate pe-alocuri în vagi întrebări.

Nu-i doliu, nu-s lacrimi, nu-s urme pe cer
De îngeri ce cântă-ntr-un cor auster,
Nu-i nimeni să facă orgoliului vină
Când pleacă, nebuna, în zări de lumină.